DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie 2 zł.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): cała strona—40 zł., 1/2 strony—20 zł. 1/4 strony—10 zł., na marginesie 10 zł. wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 15 gr.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza 25 groszy.

Nr. 6. (201) | Lublin, dnia 30-go kwietnia 1927 roku. | Rok VII.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Z obrad Magistratu.

Posiedzenie 10 marca, uchwalono:

Powołując się na opinję Komisji w dniu 24 stycznia r. b. w sprawie wyboru oferty na 2 turbogeneratory dla centralnej elektrowni miejskiej Magistrat uchwala przyjąć ofertę firmy A. S. E. A. i polecić firmie „Ulen et Com.” udzielić powyższej firmie zamówienia za cenę najniższą na obydwa turbozespoły po 1,400 kw. przy współczynniku mocy 0,8 każdy, z zastrzeżeniem zatrzymania na okres rocznej gwarancji do roku po uruchomieniu 20% z całkowitej sumy zamówienia i wszelkiemi możliwemi gwarancjiami technicznemi.

Umowa przed podpisaniem winna być przedłożona do zatwierdzenia na plenum Magistratu.

Posiedzenie 22 marca, uchwalono:

1. Zatwierdzić plany na budowę domu parterowego murowanego w posesji Józefa Trzeciaka, przy ul. Śliskiej Nr. 3.

2. Zatwierdzić plany na nadbudowę piętra z mansardem na domu parterowym, będącym w budowie, w posesji Adolfa Galanta przy ul. Rury Jezuickie 5-a, z warunkiem pogrubienia ścian dzwigających do wymiarów odpowiadających przepisom ustawy budowlanej.

3. Zatwierdzić plany na nadbudowę trzeciego piętra na domu dwupiętrowym w posesji Marji Dyzbowskiej, przy ul. Granicznej Nr. 8, bez zatwierdzenia przeprowadzenia kanalizacji do kanału ulicznego, ze względów, że plany połączeń kanalizacyjnych posesji z kanalizacją miejską będą osobno w odpowiednm czasie rozpatrywane i zatwierdzone.

4. Zatwierdzić plany na nadbudowę dwuch pięter na domu parterowym w posesji Stanisława i Kazimiery Błażejewskich, przy ul. Bycharskiej Nr. 51.

5. Zatwierdzić plan przebudowy części sieni w domku parterowym w posesji Stefana Szymańskiego, przy ul. Kalinowszczyzna Nr. 64.

6. Zatwierdzić plany na nadbudowę piętra na domku parterowym z do-

budową piętrową frontu, oraz komórek i ustępów w posesji Stanisława Mrozika, przy ulicy Łęczyńskiej Nr. 60, z warunkiem ułożenia chodnika wzdłuż posesji.

7. Zatwierdzić plany na budowę domu parterowego murowanego, z komórką i ustępem, w posesji Jana Fronczaka, przy ul. Chełmskiej Nr. 12, z warunkiem ułożenia chodnika wzdłuż posesji.

8. Zatwierdzić plany na budowę domu piętrowego murowanego, w posesji Adolfa Ginderstejna przy ul. Wiejskiej Nr. 7.

Posiedzenie 26 marca, uchwalono:

1. Delegować Ławnika Kantora do komisji, mającej na celu dokładne zbadanie warunków przyszłej eksplotacji kamieniołomów bazaltowych w Kostopolu na gruntach państwowych.

2. Zatwierdzić plany na dobudowę piętra od strony podwórza w posesji Franciszka Gawłowskiego, przy ul. Pięknej Nr. 14.

3. Powołując się na opinję komisji w dn. 24 stycznia r. b., w sprawie wyboru oferty na dwa kotły parowe dla centralnej elektrowni miejskiej, oraz na orzeczenie rzeczoznawcy prof. B. Stefanowskiego z dn. 14 i 24 marca r. b, Magistrat uchwala przyjąć ofertę firmy Fitzner i Gamper i polecić T-wu „Ulen and C°" udzielić powyższej firmie zamówienia za cenę najniższą za obydwa kotły, z zastrzeżeniem zatrzymania 20% z całkowitej sumy zamówienia i wszelkiemi możliwemi gwarancjami technicznemi.

Umowa przed podpisaniem winna być przedłożona do zatwierdzenia na plenum Magistratu.

4. W związku z koniecznością natychmiastowego zajęcia pod budowę nowej stacji pomp wodociągowych części gruntów b. majoratu Dziesiąta, położonych pomiędzy ul. Aleje Jagiellońskie a rzeką Bystrzycą, przestrzeni około 1 ha 852 mtr.², będących w posiadaniu Marji Rüdiger-Bielajew, Magistrat uchwala upoważnić Prezydenta Miasta p. Czesława Szczepańskiego i Ławnika Magistratu p. Abrama Moszka Kantora do zawarcia z Rüdiger-Bielajew przedwstępnej umowy według swego uznania i uzyskania przez to dla T-wa „Ulen and Company", prowadzącego roboty wodociągowe, wstępu na powyższy teren.

Jednocześnie uchwala Magistrat asygnować Marji Rüdiger-Bielajew żądaną przez nią zaliczkę w kwocie 6000 zł.

5. Umowę na wynajem Zarządowi Towarzystwa Muzycznego w Lublinie lokalu w gmachu Teatru Miejskiego, składającego się z czterech salonów i sali balowej na I pietrze, dwuch pokojów w antresoli i pokoju przy galerji sali balowej, z wyłączeniem lokalu, zajmowanego przez Bibliotekę Centralną, oraz umeblowanie, wg dołączonego do umowy spisu, przedłużyć na 1 rok, t. j. do dnia 1 lipca 1928 r. na warunkach dotychczasowych, czyli za 2,500 rocznie.

Ceny Maksymalne

na mąkę i pieczywo ustalone uchwałą Magistratu z dnia 26-go marca 1927 roku.

W hurcie:

Mąka pszenna I-go gatunku za 100 kg. 91 zł.

Mąka pszenna II-go gatunku za 100 kg. 83 zł.

W detalu:

Mąka pszenna I gatunku (dwa zera) za 1 kg. 1 zł.

Mąka pszenna II gatunku (Nr. 1) za 1 kg. 91 gr.

Mąka pytlowa	za 1 kg.	65 gr.
„ sitkowa	„	„	54 „
„ razowa	„	„	46 „
Chleb pytlowy	„	„	65 „
„ sitkowy	„	„	53 „
„ razowy	„	„	45 „

Bułki pszenne duże (parówki) za 1 kg. 1 zł. 10 gr.

Bułki pszenne małe kajzerki*) za 1 kg. 1 zł. 18 gr.

*) **Uwaga**: w czem 25 sztuk bułek przypada na 1 kg.,

W myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 101), wyżej wyznaczone ceny maksymalne obowiązu-

ją na terenie m. Lublina od dnia 28 marca 1927 roku aż do odwołania.

Zaznacza się że zgodnie z par. 10 i 11 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów winni żądania lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych, będą ukarani przez władzę administracyjną I-ej instancji według art. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21 z 1926 r., poz. 527) o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszechnego użytku — **aresztem do 6 tygodni lub grzywną do 10,000 złotych,** o ile dany czyn nie ulega surowszemu u karaniu w myśl innych Ustaw Karnych.

Z obrad Rady Miejskiej.

posiedzenie z dnia 10 marca 1927 roku.

I. „Rada Miejska miasta Lublina uchwala:

Rada Miejska zwraca się do Rządu o rozpoczęcie niezwłocznie w mieście Lublinie budowy niezbędnych gmachów państwowych: Dyrekcji Kolei Radomskiej, gmachu Sądu Apelacyjnego, Szkoły Zawodowej Żeńskiej, gmachu Policji Państwowej i gmachu Państwowego Gimnazjum Żeńskiego."

II. „Rada Miejska w uzupełnienie uchwały swej z dnia 19 lipca 1923 r. uchwala:

Budowę Centralnej Elektrowni dokonać z sum, zaoszczędzonych przy budowie kanalizacji i wodociągów.

Budowę powierzyć firmie „Ulen et Company" na ogólnych zasadach, przewidzianych w umowie z powyższą firmą".

posiedzenie z dnia 24 marca 1927 r.

I. „Na czele robót z ramienia Towarzystwa „Ulen i S-ka" musi stać inżynier-specjalista, władający językiem polskim, który winien przedstawić dowody posiadanych kwalifikacji i uzyskać aprobatę Rady Miejskiej.

II. „Przyjmowanie ludzi, pracowników fizycznych i umysłowych, z wyjątkiem wyższego personelu technicznego, odbywać się musi tylko przez P. U. P. P. w Lublinie i zgodnie z obowiązującemi Ustawami i rozporządzeniami"

III. Zważywszy, że jakość i trwałość maszyn, jakie są konieczne w Elektrowni, można ocenić dopiero po wypróbowaniu ich, Rada Miejska uchwala: zatrzymać od 10% do 20% ostatecznej zapłaty firmom, dostarczającym i tę zapłatę uskutecznić odpiero po roku eksploatacji".

Prezydent miasta: (—) *C. Szczepański.*
Naczelnik Wydziału: (—) *L. Radliński.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Instrukcja rachunkowa

(Dokończenie)

O potrzebie wydania instrukcji wspomnianem powyżej. Potrzeby tej nikt też naogół nie kwestjonuje. Odzywały się jednak i w tej sprawie na konferencji w Ministerstwie głosy, dowodzące, że nie należałoby narzucać przymusowo nowej instrukcji wszystkim związkom komunalnym, gdyż niema do tego gwałtownej potrzeby, usprawiedliwiającej konieczność dokonania już w chwili obecnej, bądź co bądź, znacznej pracy, związanej z wprowadzenem zmian w przyjętym już i często zupełnie wystarczającym systemie organizacji rachuby i książkowości. Były to głosy jednak odosobnione, większość opinji wypowiedziała się za wydaniem instrukcji i słusznie, gdyż potrzeba dokonania nawet pewnej pracy—znajduje usprawiedliwienie w osiągniętych następnie ogólnych korzyściach. Poważne wątpliwości budzi natomiast kwestja jednolitej instrukcji dla wszystkich związków komunalnych. Z trudem tylko można twierdzić, że rachunkowość miasta Warszawy jest podobną do rachunkowości jakiejś gminy wejskiej, czy małego miasteczka i że zachodzi tu różnica, tylko raczej ilościowa, niż jakościowa. Gminy jednowioskowe następnie z natury rzeczy mogą kierować się tylko wielce ograniczonemi przepisami, mogącemi mieć zastosowanie w gospodarce finansowej

tak małej jednostki, mającej za cały personel często tylko jedną osobę—sołtysa, czy naczelnika gminy, a za cały budżet roczny paręset złotych. Niewątpliwie tedy wskazaną jest instrukcja możliwie ramowa, zawierająca ogólne zasady i pozwalająca na bardziej szczegółowe ujęcie w odniesieniu do poszczególnych rodzajów samorządu. Projekt Ministerstwa w małym tylko stopniu uwzględnił owe naturalne różnice, zachodzące pomiędzy wielkiemi i małemi związkami komunalnemi. W gminach jednowioskowych wręcz nie byłby wykonalny, bez jakichś zmian organizacyjnych w postaci wybranych kasjerów, czy też temu podobnych zmian, których wprowadzenie nie leży w granicach instrukcji ściśle rachunkowej.

Takież wielkie zastrzeżenia budzi przyjęcie w instrukcji za obowiązujący system księgowości podwójnej i to zarówno co do potrzeby jak i celowości zastosowania tego systemu w rachunkowości wszystkich związków komunalnych. Zastrzeżenie to oczywiście nie odnosi się do przedsiębiorstw komunalnych.

Księgowość podwójna odpowiada bardziej przedsiębiorstwu, gdzie chodzi o wskazanie możliwie bez błędu zarówno majątku przedsiębiorstwa w pewnym momencie, jak również wyników materjalnych pewnego okresu operacyjnego. W tym celu sporządza się bilans i prowadzi rachunek strat i zysków.

W gospodarce związków komunalnych nie chodzi ani o jeden moment, ani o drugi. Bilans roczny, pojmowany jako czynność ściśle buchalteryjna, jest zbędny, gdyż nie może oddać wiernego stanu zarówno majątku. jak i gospodarki związku komunalnego. Wyjaśniają to przykłady:

1. Związek komunalny zaciąga i wydaje znaczne sumy na budowę dróg, regulację rzek i t. p. przedsięwzięcia. Do bilansu nie trafią wartości wykonanych objektów, lecz tylko zobowiązania. Bilans będzie ujemny, aczkolwiek wynik gospodarki był dodatni.

2. Związek komunalny gospodaruje źle, ma wielkie zaległości podatkowe, nie prowadzi żadnych robót inwestycyjnych. Bilans będzie miał dodatni, dający pozory dobrego stanu majątkowego związku.

3. Związek komunalny buduje objekt (budynek) pomyślany źle, niecelowo, marnuje więc grosz publiczny, majątek mimo to będzie wzrastał.

Przy sporządzeniu bilansu rocznego niepodobna przeciwstawiać jako równoważnik zadłużenia powiatu, wartości wybudowanych szkół, szpitali i t. p., gdyż niemają one ze sobą żadnego związku. Szpitala ani szkoły nie można sprzedać, by pokryć zaciągnięte zobowiązania. Siła podatkowa, jaką związek komunalny rozporządza, mogąca być przeciwstawieniem zaciągniętych zobowiązań, nie będzie przecież księgowaną. Należy więc stwierdzić, że sporządzany bilans systemem czysto buchalteryjnym będzie zwykłą fikcją, do tego często najzupełniej zwodniczą.

Powiększanie majątku nie jest więc celem gospodarki związku komunalnego. Nie chodzi także o wykazanie czystego zysku, czy też nadwyżki budżetowej, mającej czysto przypadkowy charakter i nie będącej celem gospodarki związku. Należy skonstatować, że automatyczne wykazywanie pewnych skutków w gospodarce przedsiębiorstwa, co uskutecznia buchalterja podwójna, dla związków komunalnych nie ma żadnego znaczenia. W rachunkowości związków komunalnych chodzi o możliwie dokładną kontrolę operacji wpłat i wypłat opartych przedewszystkiem na stałej podstawie — budżecie. Sprawa ewidencji majątku związku komunalnego winna być traktowaną bardziej jako czynność administracyjna, nie zaś jako czynność rachunkowa.

Względy praktyczności nie przemawiają również za księgowością podwójną w mniejszych związkach komunalnych. Jest ona z natury rzeczy bardziej zagmatwaną, zrozumiałą tylko dla fachowców. Nie byłaby dostępną w mniejszych związkach komunalnych (gminach, powiatach, miastach mniejszych) dla kontroli przez komisje rewizyjne. Wymaga nadto bardziej wykwalifikowanego niż dzisiejszy, perso-

nelu, zwłaszcza w momencie prawidłowego sporządzania bilansu. Można też twierdzić, że nie umiejszając nic z ilości ksiąg i kontroli, prowadzonych dziś przy systemie zapisów pojedyńczych, dodaje nowe księgi, jak mająca decydujące znaczenie — księga główna, wskutek czego zwiększa zakres pracy i wymaga zwiększenia personelu rachunkowego. Wysuwany jest często argument automatycznej kontroli, jaką daje podwójna księgowość Kontrola ta i przy zapisach pojedyńczych nie jest mniejszą, gdyż przy obu systemach wymaga sporządzania oddzielnych zestawień okrelsowych (bilans brutto — zestawienie miesięczne).

Nie chcę twierdzić, że podwójna księgowość nie ma swych wielkich zalet i że nie może być z powodzeniem użytą w rachunkowości wielkich związków komunalnych, prowadzących rozległą i skomplikowaną gospodarkę. Natomiast w związku kom. mniejszych, do tych zaliczam i powiatowe związki komununalne, wydaje się być bardziej praktyczną i bardziej celową księgowość pojedyńcza Dochodzi tu jeszcze jeden ważny wzgląd. Z małemi wyjątkami niemal wszystkie związki komunalne stosują w swej rachunkowości system pojedyńczej księgowości — i nie można twierdzić, by nie odpowiadał on, o ile jest poprawnie prowadzony, wymaganiom dokładnej rachunkowości. Zmiana systemu pociągnęłaby za sobą wielką zatratę energji i środków, zużyte nie na cele produkcyjne, a na zaprowadzenie zmian formalnych. Czy jest to potrzebne i czy byłoby dostatecznie usprawiedliwione?

Wreszcie ostatnią kwestję — sprawę prowadzenia księgi inwentarzowej projekt Min. rozwiązał w sposób wyłącznie podyktowany przez system księgowości podwónej. W książkach rachunkow więc prowadzony byłby rachunek inwentarza, zaś księga inwentarzowa byłaby tylko zbiorem rocznych bilansów, wpisywanych do tej księgi po zamknięciu roku obrachunkowego. Niezupełnie odpowiadałoby to założeniu przepisu rozporządzenia Prezydenta z dn. 17 czerwca 1924 r., mówiącego o prowadzeniu księgi inwentarzowej, by z końcem roku dać mogła obraz majątku związku komunalnego. Tak pomyślana księga inwentarzowa nie zwalniałaby więc związki komunalne od prowadzenia dodatkowych stałych ksiąg inwentarzowych.*)

Wywody moje kończę następującemi uwagami, które, zdaniem mojem, winny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu ostatecznego projektu instrukcji.

1. Ujednostajnienie rachunkowości w związkach komunalnych w całem Państwie, wobec jednolitych już przepisów budżetowych, jest potrzebne.

2. Z uwagi na naturalne różnice, zachodzące pomiędzy gospodarką, ilością zatrudnionego personelu i rozporządzalnemi środkami, pomiędzy wielkiemi i małemi związkami komunalnemi, niepodobna wydawać całkowicie jednakowej instrukcji dla wszystkich związków komunalnych. Główne zasady mogą pozostać jednolite i stanowić ramy, w których winny być wydawane przepisy szczegółowe dla poszczególnych rodzajów związków komunalnych, a więc dla poszczególnych rodzajów związków komunanych, a więc dla gmin jednowioskowych, gmin wielowioskowych, miast małych, powiatowych związków komunalnych, i dla miast dużych.

3. Instrukcja winna odpowiadać wymaganiom prostoty i przejrzystości. Ma to ogromne znaczenie dla mniejszych związków komunalnych, które nie mogą pozwolić sobie ani na kosztowny specjalny personel rachunkowy, ani też na to, by każdorazową rewizję rachunkowości przeprowadzać z reguły przy pomocy fachowców.

4. Należy pozostawić w rachunkowości związków komunalnych system księgowości pojedyńczej. Instrukcja

*) Zaznaczyć należy, że niektóre poruszone powyżej przepisy projektu, pod wpływem zebranych przez Ministerstwo opinji i materjałów, mają być zmienione. I tak sprawa systemu księgowości ma być wogóle pominiętą, instrukcja zawierać ma jedynie wyszczególnienie ogólnych danych, jakim mają odpowiadać księgi rachunkowe. Także zmieniony ma być układ księgi inwentarzowej, która ma się składać z dwu części: 1) na roczne zestawienia majątku związku komunalnego, 2) na ciągłe zapisy inwentarza.

nie powinna jednak zabraniać zaprowadzania systemu księgowości podwójnej w większych związkach komunalnych, rozporządzających odpowiednim ilościowo i jakościowo personelem, gdyż da to możność dokładnego wypróbowania wartości tego systemu dla potrzeb samorządu.

5. Wprowadzenie tych zasad instrukcji, któreby pociągnęły za sobą konieczność większej reorganizacji w przyjętym już systemie rachunkowości w zw. komunalnych, winno być obowiązujące dopiero od następnego roku budżetowego.

R. Grochowski.

Wzajemny stosunek Związków Komunalnych i władz nadzorczych nad niemi.

W sprawie powyższej wydało M-stwo Spr. Wewn. okólnik (Nr. 48 z dnia 25 lutego b. r.), w którym, opierając się na przepisach obowiązującego ustawodawstwa, podaje wytyczne postępowania dla władz nadzorczych nad związkami komunalnemi.

Wedle tego okólnika Państwo przez władze nadzorcze czuwa nad tem, aby samorząd:

1) należycie się rozwijał, działając w ramach zakreślonych przez ustawy,

2) wykonywał należycie swe obowiązki ustawowe,

3) w swej działalności stosował się do ogólnej linji polityki gospodarczej i kulturalnej Państwa,

4) stosował postulat oszczędności, rozumiany jako doskonalenie organizacji pracy w celu osiągnięcia jaknajwiększych wyników jaknajmniejszym nakładem środków,

5) rozwijał działalność planową i świadomą swych celów oraz środków.

Do osiągnięcia wymienionych wyżej celów, władze nadzorcze posługiwać się mogą jedynie środkami nadzoru, przyznanemi w ustawach i starać się przy stosowaniu tych środków o zachowanie formy, w której przejawiałoby się poszanowanie dla przyznanego związkom kom. prawa samostanowienia. *Każdy akt nadzoru oparty być musi na odpowiednim tytule ustawowym.*

W celu wykonania swych obowiązków władze nadzorcze nad samorządem powinny przedewszystkiem dążyć do dokładnego poznania samorządu, jego działalności i zadań, które przed nim stoją, jak również warunków lokalnych, wśród których rozwija się działalność samorządu, a to w drodze inspekcyj gospodarki związków kom. oraz zjazdów samorządowych — wojewódzkich i powiatowych. Zjazdy takie powinny być urządzane corocznie przed układaniem budżetów przez związki komunalne; pożądany jest udział w tych zjazdach przedstawicieli organizacyj społecznych, podejmujących pewne zadania w zastępstwie samorządu i ew. subsydjowanych przez samorząd.

Sposób wykonania nadzoru opierać się ma na nanastępujących zasadach:

1) *władze nadzorcze nie mogą stanowić za samorząd* z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustawach (n. p. przymusowe wstawianie do budżetu wydatku, który samorząd powinien ponieść zgodnie z ustawą),

2) zatwierdzenie przez władze uchwały związku komunalnego (np. budżetu) z zastrzeżeniem wprowadzenia zmian należy uważać za równoznaczne z odmową zatwierdzenia, połączoną z wyrażeniem zgóry zgody na tę uchwałę po wprowadzeniu do niej wskazanych w decyzji zmian. Z powyższego wynika np. *że budżet, do którego władza nadzorcza zgłosiła zastrzeżenia, może być uważany za ustalony dopiero wtedy, gdy organ uchwalający związku komunalnego zastrzeżenia te przyjmie.*

3) *w każdej decyzji władzy nadzorczej musi być wskazana podstawa prawna*, na której ta decyzja się opiera, *oraz odpowiednie jej umotywowanie*,

4) przy badaniu budżetów pod kątem widzenia *celowości* władze nadzorcze mają zwracać uwagę na to, czy zamierzenia związku zgodne są z ogólną linją polityki Państwa, czy są wyrazem planowej gospodarki zw. kom., odpowiadającej potrzebom ludności i wreszcie—czy stopień obciężenia lud-

ności daninami publicznemi, przewidzianemi w budżecie, nie przekracza zdolności płatniczej tej ludności. *Wybór sposobu wykonania poszczególnych zadań należy pozostawiać z reguły do uznania związku komunalnego* z wyjątkiem wypadktów jawnego i jaskrawego braku oszczędności,

5) przed wydaniem zarządzeń, wkraczających w dziedzinę celowości zamierzeń zw. kom., władze nadzorcze powinny wyczerpać wszystkie środki, zmierzające do skłonienia danego związku do dobrowolnej zmiany swych zamierzeń, wzgl. sposobu ich wykonania. Przy zatwierdzeniu budżetu należy wysłuchać wyjaśnień przedstawiciela odnośnego zw. kom.,

6) za szkodliwą należy uznać stałą ingerencję władzy nadzorczej w gospodarkę zw. kom. w formie zarządzeń, wkraczającycli w dziedzinę celowości zamierzeń zw. kom., nie posiadających istotnie ważnego znaczenia,

7) należy uznać za zasadę, *iż po bezkutecznem wyczerpaniu przez władzę nadzorczą środków, zmierzających do skłonienia zw. kom. do zmiany poszczególnych jego zamierzeń lub sposobu ich wykonania (oczywiście w sprawach doniosłych) racjonalniejszem jest rozwiązanie organów samorządowych i powołanie na ich miejsce nowych, niż wydawanie zarządzeń, wkraczających daleko w dziedzinę gaspodarki zw. kom.*

8) o ile chodzi o współpracę Prezesów Izb Skarbowych z Wojewodami, to *do Prezesów Izb Skarbowych należy czuwanie nad tem, ażeby ludność danego zw. kom. której siła płatnicza jest również źródłem dochodów Państwa, nie była przeciążoną daninami komunalnemi. Zastrzeżenia ich w tym względzie wiążą Wojewodów. Natomiast nie są dla Wojewodów wiążące ew. inne uwagi Prezesów Izb Skarbowych w sprawie uchwał finansowych, szczególnie zaś budżetów związków komunalnych.*

(To ostatnie wyjaśnienie usprawni bardzo zatwierdzenie budżetów zw. kom., gdyż dotychczas Prezesi Izb Skarbowych uważali się za uprawnionych do kwestjowania poszczególnych wydatków w budżetach zw. kom., a to odbijało się ujemnie na budżetach i utrudniało zatwierdzenie.—*Przyp. Red.)*

(Samorząd № 11 13/III—1927 r.)

„Samorząd Miejski"

Na czele zeszytu lutowego miesięcznika „Samorząd Miejski", znajdujemy jak zwykle, wyczerpujące studjum fachowe: tym razem inż. W. Rabczewski pisze na temat wyjątkowej w urbanistyce polskiej działalnoćci, mianowicie „Budowy wodociągów i kanalizacji w miastach polskich". Wobec zaniedbania naszych miast temat to palący.

Stwierdza autor, iż na szerokim świecie kulturalnym dołączanie nieruchomości do kanałów i użytkowanie ich, normowane są przepisami, obejmującemi zarówno gospodarczą, jak też i techiczną stronę. Przepisy te wydawane są przez rady miejskle i po zatwierdzeniu ich przez odnośne władze, stają się przepisami obowiązującemi. Oczywiście, pożądanem jest, aby przepisy te naogół dla wszystkich miast były możliwie jednostajne, za czem przemawiają względy zarówno społecznoprawne, techniczne, jak i gospodarcze. Dotychczas istniał jedynie projekt przepisów dla m. st. Warszawy, opracowany w kwietniu—czerwcu 1926 r. przez specjalną komisję, wyłonioną z ramienia Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie. Otóż opierając się na powyższym projekcie, jako na pierwowzorze, i mając na względzie, iż szereg miast polskich ma już obecnie na ukończeniu zaprowadzenie u siebie kanalizacji, a więc kwestja połączeń z nią oddzielnych nieruchomości, dojrzała już, a nawet stała się wysoce aktualna, przeto autor w myśl uchwały p.p. prezydentów miast: Częstochowy, Lublina, Piotrkowa i Radomia, powzię-

tej na konferencji odbytej w czerwcu 1926 r. w siedzibie Biura Związku Miast Polskich, szczegółowo opracował projekt ujednostajnionych przepisów o budowie i utrzymaniu kanalizacji nieruchomości, składający się z dwóch części t. j. ogólnej i technicznej. Zasadnicza różnica między projektem przepisów dla m. st. Warszawy a projektem autora, jest ta, że Warszawa ma ogólnospławowy system kanalizacji, gdy miasta w Polsce obecnie zaprowadzające kanalizację, stosują przeważnie system rozdzielczy wobec czego przepisy inż. Rabczewskiego przeznaczone są właśnie dla miast z rozdzielczym systemem kanalizacji.

W kronice z życia miast polskich interesuje zwłaszcza arykuł informacyjny p. t. „Miejskie nagrody literackie" z którego dowiadujemy się, że niedawny, gorący apel redakcji „Samorządu Miejskiego" o fundacje miejskich nagród literackich, nie przebrzmiał bez echa: za przykładem stolicy podążyła już Łódź, uchwalając coroczną nagrodę w wysokości 10,000 zł., w definitywnem studjum znajduje się sprawa uchwalenia miejskiej nagrody literackiej przez m. Poznań. Tak więc wywołała redakcja „Samorządu Miejskiego" szlachetną emulację.

Kronika zagraniczna, przedstawiając ustrój miejski w różnych krajach, daje tym razem dokładny obraz odnośnych stosunkow w Szwecji i Norwegji.

W rubryce, poświęconej „Przeglądowi wydawnictw" znajdujemy notatki bibljografiezne o „Pâsvaldibas Balss"—organie Łotewskiego Związku Miast „Zeitschrift für Kommunalwirtschaft"—organie niemieckiego Towarzystwa dla gospodarki i polityki komunalnej, oraz o „Ruchu prawniczym i ekonomicznym".

W zamykającym omawiany zeszyt dziale komunikatów znajdujemy informację o powstałym niedawno w Warszawie T-wie ogródków działkowych, oraz tekst wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 3 listopada 1926 r. w nader charakterystycznej dla stosunków samorządowych sprawie, dotyczącej mianowicie kwestji: czy radni mają prawo do podania odwołania przeciwko decyzji władzy nadzorczej o unieważnienie Uchwały Rady Miejskiej.

Bezpłatny dodatek do lutowego zeszytu „Samorządu Miejskiego" stanowi bibljografja zagraniczna (tekst tłomaczony „Tablettes Documentaires Municipales" wydawnictwa Międzynarodowego Związku Miast).

Treść № 6.

Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina. — — Redaktor **L. Radliński.**

Drukarnia Magistratu m. Lublina.